

A FIÚSÁG LELKÉT KAPTÁTOK

Nagyon sokan bizonyos félelemmel és szorongással gondolnak előre a második adventre, arra az eseményre, amikor Jézus visszajön dicsőségének királyiszékében, és meg kell állni előtte. Ez a szorongó érzés azoknál alakul ki, akik önmagukra néznek, a botladozó lelki életükre, és ezért méltatlannak tartják magukat az üdvösségre. Akik így gondolkodnak, azok elfeledkeznek arról, hogy az üdvösséget nem a mi jócselekedeteink érdemeként fogjuk elnyerni. Senki sem tud felmutatni olyan tökéletesen megszentelődött életet, ami elégséges lehetne az üdvösség elnyeréséhez. Mindenki csak Krisztusban nyerheti el az örök életet. János apostol ezért írja azt: *„örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban”* (1Jn 5,11-12).

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében pedig azt mondja el, hogy mi, mint az Isten fiai, nem a szolgaság lelkét kaptuk, hanem a fiúságnak Lelkét. *„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok”* (Róm 8,15). A szolgaság lelke ugyanis elnyomja a szabadságtudatot bennünk, sokszor egy tehetetlen rabszolgává minősít le. A szolgáltnak soha sincs lehetőségük azt tenni, amit akarnak, hiszen ők mindig az uruk parancsát lesik, és igyekeznek teljesíteni. Nincs szabad akaratuk önálló cselekvésre, mert a szolgaságtudatuk diktálja a haladás irányát és sebességét.

A szolgaság lelke szerinti étellel együtt jár a félelem is, annak a belső nyugalomnak a hiánya, amit csak az Istennel való fiúi kapcsolat tud biztosítani. A szolgaságtudatnak ebben az állapotában minden ember tele van félelemmel és szorongással, még a hívó ember is. Mert fél a bűnös cselekedeteinek következményeitől, vagyis fél Istentől. Fél a

holnaptól, a következő órától, hiszen tudja, hogy újra nem tud majd ellenállni a bűn vonzásának, és akkor hogyan áll majd meg Jézus dicsősége előtt. Bár már látja az Isten által kínált élet szépségét, de még nem tudja azt megvalósítani. *„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul át a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban”* (Róm 7,22-23). Megfelelő ismeret és tapasztalat hiányában nem tud mit kezdeni az Isten ígéreteivel, és így önmagával sem, még attól is fél, hogy ráhagyatkozzon Isten kegyelmére, nem meri megtenni.

Isten azonban a fiúság Lelkét adja azoknak, akik engedik magukat a Szentlélek által vezetettnek. Mivel ez az ajándékba kapott örökbefogadás, vagyis a fiúság azzal az Atyával kapcsol össze bennünket, aki a szeretet forrása, ezért a bennünk lévő fiúságtudatnak ki kell zárni belőlünk minden félelmet a mennyei Atyánktól. *„A szeretetben nincs félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben”* (1Jn 4,18). A fiúságtudattal élő ember az Atya szeretetközösségében él, ezért nem fél attól, hogy egyszer meg kell állni előtte megítéltetésre. A korábbi félelem ugyanis az Isten megismerésének mértéke szerint múlik el; mert aki fél, az még nem ismerte meg eléggé az Istent. A fiú is esendő és gyarló, de mivel ismeri szerető Atyját, ezért bizakodó is, mert tudja, hogy az Atya is szereti őt, ezért kész neki megbocsátani.

Az istenfiúság-tudatra tehát, amit egyedül a Szentlélek adhat, feltétlenül szükségünk van, ha boldog keresztények akarunk lenni. Hiszen kiegyensúlyozott, szorongás és félelem nélküli élet csak Isten Lelke által lehetséges, amikor nem a külső körülmények határozzák meg a lélek békéjét és nyugalalmát.

Nagyon fontos az is, hogy neked mit jelent az istenfiúság tudata és ténye a jelenlegi életedben, az evilági körülményeid között. Tudod-e boldog örömmel kimondani Isten felé: **„Abbá Atyám!”** (Róm 8,15) – Apám, Édesapám! Az Isten gyermekei ugyanis nem szolgálai félelmek között jönnek Isten elé, hanem meghitt, bensőséges bizalommal közelednek Hozzá, és ezért szólítják meg Őt úgy, hogy **„Abbá Atyám!”**. Próbáld minél többször ízlelgetni magadban ezt a szót, hogy Atyám, hogy a világmindenség Istene az, akit Atyádnak (Édesapádnak) szólíthatsz.

Megfigyelted már, hogy Jézus a nekünk elmondott mintaimájában egyszer sem mondta azt, hogy Uram, sem azt, hogy Istenem. Mert Jézus nagyon komolyan vette, hogy Ő Isten Fia, ezért az Istent egyszerűen csak így szólította, Atyám. Jézus ezzel példát akart adni nekünk, hogy mi is vegyük nagyon komolyan, hogy Isten fiai vagyunk. A Bibliából pedig nagyon világosan kitűnik, hogy Isten is komolyan veszi ezt, amit az Igén keresztül mondott és ígért nekünk. Ezért Ő sem úgy akar ránk tekinteni, mint Úr a szolgájára, hanem mint egy szerető Apa a gyermekére.